

ИВАН БОНЕВ
ПОСЛЕДНИЯТ ПЕШЕХОДЕЦ

chitanka.info

Трепереше маранята, напоена с бензинови пари, и Сем Фулър сложи втората кислородна маска. От очите му до хоризонта се преплитаха блестящите ленти на аутострадите, върху които слънцето изливаше потоци гореща лава.

„В такъв момент могат да те смачкат най-лесно“ — помисли Сем Фулър и отскочи: зад гърба му зареваха мощни тигрови мотори. Той направи отчаян скок в канавката и край тялото му прелетяха със свистене колелетата на жълт „Лотос супер рекорд“, като отнесоха част от сакото му и единия му сандал. Сем ясно видя изкривеното от яд лице на пилота и знака за „ловец на пешеходци“, нарисуван на калниците: малко, разкрачено човече, зачеркнато с дебела черна черта.

Пилотът направи един кръг, но като разбра, че Сем го наблюдава, натисна педала и се изгуби зад хоризонта. Сем стана, отърси праха от дрехите си и потърси обувката. Трябваше да върви, за да намери добро място за пренощуване. Беше сигурен, че собствениците на гаражи ще го познаят и ще го изхвърлят, ако се опита да се подслони в някой град, а да остане на аутострадата през нощта беше опасно. Сем беше знаменита личност, познаваха го почти всички граждани на държавата. Показваха го в предаването на телевизията „Кой още няма кола?“, първите страници на вестниците поместваха негови портрети под заглавие „Ето човека, който не желае да си купи кола!“ или под интервюта с глупави въпроси. Дори авторитетното списание „Моутър мен“ поместваше редовно в рубриката си „Знаете ли, че“: „... семейството Фулър от Даун бийч още няма автомобил.“

На младини, когато се записа в Дружеството за защита на пешеходците и срещна там Джейн, хората, чиито възгледи споделяше, наброяваха десетина хиляди души. Събираха се в неделя, ораторствуваха против автомобилите, ходеха пеш на уикенди. Всичко вървеше леко: ожениха се с Джейн и се роди първо Мери, после синът. Когато пораснаха, Сем ги заведе на събранието на дружеството, записа ги при президента и им дадоха книжки за пешеходци. Съседите се подиграваха, в полунощ свиреха с клаксони под прозорците, хвърляха в градината стари автомобилни гуми, замеряха стъклата с гайки и болтове. От време на време довличаха пред тях някой бракуван автомобил. Семейството търпеливо понасяше всичко, прекопаваше отново градината, събираше болтовете заедно със строшените стъкла. И даваше отговори на глупавите интервюта на журналистите. Сем

мислеше, че този спокоен живот ще продължи така до смъртта му, но се излъга. Пешеходците бяха останали съвсем малко и Сенатът гласува специални закони против тях. Първа не издържа Джейн — жена му. Живееше ѝ се, а беше едва на тридесет и пет. И една вечер пред дома им блеснаха фаровете на „Каравел де лукс“. Отведе я някакъв плешив собственик на бензиностанция. После съседите му разказаха, че онзи идвал всяка вечер, когато Сем отиваше да търси храна в града. Тя избяга, без да вземе дрехите си, без дори да се сбогува с децата. Сем още не можеше да повярва всичко това, дори след като прочете и във вестниците, че „мисис Фулър е избягала със собственика на бензиностанцията «Пияният рис».“

Една вечер изчезна и синът му. Сем дълго чака да хлопне вратата през нощта, а сутринта, когато оглеждаше стаята му, забеляза, че чековата му книжка липсва. След два дни пощата донесе разписка за платен автомобил от фирмата „Бентли“ на името Фулър-син. Сем скъса разписката на парченца, хвърли я в кошчето и заплака. Беше му останала само Мери и той я пазеше като зеницата на окото си. Но и нея не можа да опази. Отвялякоха я една сутрин, когато привършваше десетминутната си разходка. Тогава забеляза две черни коли, спрели пред входа на къщата. Обзе го лошо предчувствие и той се втурна, за да вземе двата стари револвера, които висяха като украса на стените, но докато ровеше за патрони в чекмеджето, колите тръгнаха. Той още чуваше виковете на Мери, скочи и започна да стреля през прозореца. Колата с Мери беше изчезнала зад завоя, но Сем изпразни двата пълнителя по втората. Тя загуби управление, удари се във високата стена на гаражите и се преобърна. Горя цяла нощ и на светлината ѝ стреляха по прозорците на Сем с картечници. Той беше предвидил всичко и отиде да спи в малкото противоатомно скривалище, купено със спестявания преди десетина години и неизползувано досега. Ставаше все по-опасно и той вече твърде рядко излизаше от къщи. Една сутрин, като преглеждаше вестниците, големите букви на първата страница привлякоха вниманието му. Прочете: „Сенатът гласува закон за унищожаване на пешеходците и разтурване на дружеството за тяхна защита.“ По-долу с малки букви беше написано, че се учредяват специални награди за пилотите, направили най-много катастрофи със загинали пешеходци, и че онези пешеходци, които в срок от двадесет и четири часа се предадат доброволно, трябва незабавно да получат

трите автомобили, полагащи се на всеки гражданин на държавата, да платят данъка и да навъртят километрите, нужни за потвърждаване на гражданството им. От този ден минаха няколко месеца и от цялото дружество бяха останали само трима: Милър от Сейлъм — петдесетгодишен чудак, който не се страхуваше да върви дори по шосе № 10005, и Рон Бенсън, който ненавиждаше автомобилите, след като бяха премазали последователно цялото му семейство. Сем имаше връзка с тях само по радиото и преди два дни бяха решили да тръгнат пеш към столицата, за да поискат от президента да отмени за двадесет и четири часа закона против пешеходците, докато напуснат страната. Сем завъртя копчето на станцията и чу дрезгавия глас на Бен, който повтаряше все една и съща песничка.

— Хелоу, старче! — извика отсреща Бенсън. — Докъде си? Аз вече стигнах покрайнините на Палма сити.

— Здравей, Рон — отвърна му Сем Фулър. — Аз се промъквам по аутострадата на „бързите ангели“. Трябва да си намеря място за спане. Повикай ме сутринта, но внимавай някой ловец да не ни подслуша.

Сем завъртя пак копчето и потърси вълната на Милър. Старецът не отговаряше. Фулър почака десетина минути и когато никой не отговори, върна пак на Бенсън. Когато го попита какво става с Милър, гласът на Рон стана по-твърд и той инстинктивно почувствува, че по лицето му се търкулна сълза.

— Не исках да ти кажа, старче! Милър загина преди четири часа. На няколко мили оттук, на шосе № 10004. Е, както и да е, поне двамата ще стигнем дотам. Търси си място за пренощуване...

Сем изключи радиостанцията. Над аутострадата падаше здрач и започваха да шарят силните фарове на мощни коли. „Под такива фарове не можеш да устоиш, ще те оплетат като заек“ — мислеше Сем. Излизаха ловците на пешеходци. Сигурно бяха засекли станцията и ги търсеха. Той си намери място за нощуване в грамадата стари изпочупени коли на пет мили от Палма. Промъкна се в самите недра на тази планина от метал, откри една запазена кабина „Файерлайн форд“ и се помъчи да заспи. Спомни си за малката си къща, която сринаха с леки булдозери още когато излезе законът. Едва не загина под развалините ѝ. Сем спеше оттогава, където завари. Тази нощ го събуждаха много пъти, през цялото време спа неспокойно, присънваха

му се кошмари. Млади момчета и момичета си играеха и се опитваха да се качат с колите си по грамадата от изхвърлени автомобили, други се засилваха и се блъскаха. От запалените коли ставаше светло като ден.

Сутринта се събуди, преди да го освети фарът на слънцето. Излезе от металическата грамада, за да хване Рон, и тръгна на изток. Вървеше и търсеше вълната на Рон, а в далечината се открояваха околоръстните естакади и многоетажните гаражи на Палма. Най-после намери вълната на Бенсън и отново чу дрезгавия му глас:

— Е, как спа, старче?

Сем започна да му разправя за лошите си сънища, но изведнъж дочу рев на коли. В първия момент се обърка и помисли, че идват зад него, отскочи, но разбра, че те реват само в етера. После чу ясните удари в ламарината и предсмъртния вик на Рон. Затвори очи, а когато пак ги отвори, в слушалките се чуваше само монотонното бръмчене на радиостанцията, която беше отхвъркнала някъде и продължаваше да работи.

Той повървя малко по аутострадата, но все не знаеше къде да отиде и седна по средата. Така и не забеляза колата, която безшумно се приближи зад него — кола с остра муцуна и малко човече, нарисувано на калниците и зачеркнато с дебела черна черта.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 32/1971 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.